

Sygn. akt IV Ca 429/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca - SSO Małgorzata Michalska

Sędziowie - SO Renata Wanecka (spr.)

SO Małgorzata Szeromska

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie 16 sierpnia 2017r. w P.

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie z 28 lutego 2017 r.

sygn. akt I C 170/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od M. M. (1) na rzecz (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Sygn. akt IV Ca 429/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 17 grudnia 2014r. M. M. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. odszkodowania w wysokości 5.200 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.900 zł od 22 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od 21 listopada 2013r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenia w należącym do niego samochodzie S. (...) w związku z kolizją, jaka miała miejsce 16 maja 2013r. Pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu zawartej z nim umowy autocasco.

Sąd Rejonowy w Żyrardowie w dniu 8 stycznia 2015r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W., aby zapłaciła M. M. (1) 5.200 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.900 zł od 22 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od 21 listopada 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje swoją odpowiedzialność za szkody w pojeździe należącym do powoda, ponieważ w jego ocenie uszkodzenia nie mogły powstać w okolicznościach opisanych przez uczestników kolizji.

Wyrokiem z 28 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie oddalił powództwo (punkt 1), zasądził od M. M. (1) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2) oraz nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Żyrardowie kwotę 1.410,13 zł tytułem zwrotu wydatków (punkt 3).

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 27 lipca 2012r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zawarli umowę ubezpieczenia, co zostało potwierdzone polisą nr (...). Na podstawie wymienionej umowy pozwany udzielił powodowi ochrony ubezpieczeniowej w okresie od 30 lipca 2012r. do dnia 29 lipca 2013r. autocasco od uszkodzenia, zniszczenia lub utraty pojazdu S. (...) nr rej. (...). Integralną część umowy stanowiły ogólne warunki ubezpieczenia. Zgodnie z § 5 ust. 1 pkt. 1 OWU ubezpieczenie obejmowało szkody będące następstwem uszkodzenia, zniszczenia albo utraty pojazdu. Zgodnie z § 8 ust. 8 pkt 1 oraz 11 OWU pozwany nie odpowiadał za szkody będące następstwem zdarzeń innych, niż wskazane w zgłoszeniu szkody, a także w przypadku, gdy szkoda powstała w okolicznościach, które nie zostały podane do wiadomości C. przez ubezpieczającego pomimo faktu, że były one znane ubezpieczającemu.

W dniu 2 lipca 2013r. M. M. (1) zgłosił szkodę w wymienionym pojeździe. W dokumencie zgłoszenia szkody podał, że 16 maja 2013r. ok. godziny 20:00, przejeżdżając samochodem S. (...) nr rej. (...) przez miejscowość K., wymusił na skrzyżowaniu pierwszeństwo, czym doprowadził do zderzenia z pojazdem B. nr rej. (...), kierowanym przez J. T.. Do zgłoszenia powód załączył oświadczenie sprawcy kolizji datowane na 18 maja 2013r., podpisane również przez J. T.. Pismem z 6 sierpnia 2013r. pozwany poinformował powoda o odmowie wypłaty odszkodowania, wskazując jako podstawę § 14 ust. 6 pkt. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia, zgodnie, z którym C. nie odpowiada za szkody powstałe, które nie miały związku przyczynowo - skutkowego ze zgłoszonym zdarzeniem. Pozwany wskazał, że uszkodzenia pojazdów S. (...) i B. nie korelują ze sobą i nie mogły powstać w okolicznościach opisanych w zgłoszeniu szkody.

W dniu 28 listopada 2013r. powód sprzedał pojazd w postaci uszkodzonej za cenę 7.500 zł.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt szkody oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. L..

Dokonując oceny prawnej, Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc, przez umowę ubezpieczenia, ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działania swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Jak wynika z treści powyższego przepisu, umowa ubezpieczenia jest umową dwustronnie zobowiązującą. Ubezpieczający obowiązany jest do uiszczenia składki, natomiast na ubezpieczycielu ciąży obowiązek wypłaty odszkodowania w przypadku zajścia przewidzianego w umowie wypadku.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego w analizowanej sprawie stanowi umowa ubezpieczenia AC zawarta z M. M. (1), a nadto ogólne warunki ubezpieczenia. Ogólne warunki ubezpieczenia, po doręczeniu ich tekstu powodowi, stały się integralną częścią zawartej przez strony umowy ubezpieczenia autocasco. Pozwany kwestionując swoją odpowiedzialność, jako podstawę wskazał § 8 ust. 8 pkt 1 OWU. W tym zakresie słusznym okazał się zarzut powoda, że zapis ten stanowi niedozwoloną klauzulę umowną. W wyroku z dnia 2 października 2010r. , sygn. akt XVII Amc 123/07 Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał taką niedozwoloną klauzulę umowną zapis zawarty w ogólnych warunków ubezpieczenia C. następującej treści "C. nie odpowiada za szkody powstałe

w okolicznościach innych niż podane w zgłoszeniu szkody". Zapis ten został zarejestrowany w rejestrze klauzul niedozwolonych pod nr (...). Odmienne niż twierdził pozwany, klauzula ta została zawarta w ogólnych warunkach ubezpieczeń komunikacyjnych, nie zaś osobowych. Prawomocny wyrok sądu ochrony konkurencji i konsumentów, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje skutki wobec osób trzecich, a więc charakteryzuje się rozszerzoną prawomocnością. Oznacza to, że działa przeciwko konkretnemu pozwanemu przedsiębiorcy, a ponadto wywołuje skutek wobec kontrahenta takiego przedsiębiorcy - aktualnego jak i potencjalnego na tle wszystkich analogicznych stosunków materialno - prawnych.

Znaczenie przytoczonego wyżej wyroku należy odczytywać w ten sposób, że odpowiedzialność ubezpieczyciela powstaje, o ile ubezpieczony w zakresie AC zdoła wykazać jakiegokolwiek zdarzenie, w wyniku którego powstanie szkoda, niekoniecznie tylko wskazane w dokumencie zgłoszenia szkody. Stwierdzenie to nie oznacza więc nieograniczonej odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody zgłoszone przez ubezpieczonego w zakresie AC. Istotnym jest to, czy zdarzenie skutkuje w ogóle powstaniem obiektywnego obowiązku ubezpieczyciela do wypłaty odszkodowania.

Z punktu widzenia art. 6 kc i art. 3 kpc, obowiązkiem zgłaszającego szkodę, na ubezpieczonym, spoczywa ciężar wykazania nie tylko faktu związania stron umową oraz wystąpienia zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, ale także, że powstała szkoda i to w wykazanej przez ubezpieczającego wysokości, oraz że między takim wypadkiem a szkodą w udowodnionej wysokości istnieje normalny związek przyczynowy. Obowiązek dowodzenia w tym zakresie nie różni się od ogólnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, tj., że nastąpiło określone zdarzenie, szkoda oraz, że pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą istnieje normalny związek przyczynowy.

Sąd podkreślił, że w rozpoznawanej sprawie niewątpliwym był jedynie fakt uszkodzenia samochodu powoda. Nie wykazał on jednak ani zdarzenia, ani też jego związku z powstałą szkodą. Dlatego też powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art.98 kc.

Natomiast o obowiązku zwrotu wydatków Sąd orzekł w myśl art. 113 ust. 1 ustawy z o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od wyroku złożył M. M. (1), zaskarżając go w części ponad kwotę 4.900 zł i zarzucił naruszenie art. 233 § 1 kpc, art. 328 § 2 kpc, art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 232 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 285 kpc. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego 4.900 zł z odsetkami ustawowymi od 22 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

(...) S.A. V. (...) w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz od M. M. (1) kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy i w pełni podziela dokonaną na ich podstawie ocenę prawną.

Istota zarzutów powoda sprowadza się do kwestionowania wniosków opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. L.. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji bardzo szeroko wskazał powody, dla których uznał, że wnioski postawione w opinii są przekonujące. Ocena dowodów należy do istoty sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości realizowanego przez sąd I instancji. Ingerencja sądu II instancji możliwa jest tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, iż sąd I instancji rażąco uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów. Wywody apelacji nie prowadzą do takiego wniosku.

Biegły W. L. dokonał rekonstrukcji zdarzenia, które miało spowodować szkodę, przede wszystkim w oparciu o twierdzenia uczestników kolizji. Zarówno M. M. (1), kierujący samochodem marki S. (...), jak i J. T. – kierowca B., utrzymywali, że przed wjazdem na skrzyżowanie poruszali się z prędkością nie większą niż 50 km/h. Biegły przyjął zatem takie założenie i wykazał, że oba samochody mogły zostać uszkodzone, ale nie w takim wymiarze, jak twierdzi powód. Pojazdy powinny albo się minąć, albo obetrzeć, natomiast nie mogło dojść w tych okolicznościach do zderzenia skutkującego uszkodzeniami stwierdzonymi w samochodzie należącym do M. M. (1). Tok rozumowania biegłego jest klarowny i logiczny. Sąd Okręgowy nie doszukał się błędów w ocenie tego dowodu, która została dokonana bardzo wnikliwie.

Sąd Okręgowy nie podziela również poglądu powoda, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 232 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 285 kpc poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Należy podkreślić, że opinia, na której swoje ustalenia oparł Sąd Rejonowy, była drugą opinią w sprawie. Opinia sporządzona przez L. K. nie była dość jednoznaczna, dlatego Sąd zdecydował się uwzględnić wniosek powoda o zlecenie ekspertyzy innemu biegłemu. W. L. potwierdził stanowisko ubezpieczyciela, ale kilkakrotnie odnosił się do zastrzeżeń zgłaszanych przez M. M. (1). Argumentacja powoda nie odniosła oczekiwanego skutku, co nie oznacza, iż opinia ta nie jest przekonująca, przeciwnie to zarzuty powoda są niezasadne.

W judykaturze powszechnie przyjmuje się, że nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych sama tylko okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 maja 2007 r., IV CSK 41/07, Legalis; z 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99, Legalis; z 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, Legalis; z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, Nr 22, poz. 807; z 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, Legalis). Tymczasem M. M. (2) składa kolejny wniosek o dopuszczenie dowodu z innego biegłego z zakresu techniki samochodowej, mimo że jego dotychczasowe zastrzeżenia były już przedmiotem badania kilku biegłych i wprawdzie nie doprowadziły do postawienia tezy zgodnej z jego oczekiwaniami, ale nie oznacza to, że opinia biegłego W. L., jest nierzetelna i nielogiczna.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego została ustalona stosownie do treści § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015r. (wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w apelacji 4.900 zł).

Renata Wanecka Małgorzata Michalska Małgorzata Szeromska

ZARZĄDZENIE

doręczyć pełnomocnikowi pozwanego odpis wyroku z uzasadnieniem.

28 sierpnia 2017r.

Renata Wanecka